

DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

ALUMNI HÍRLEVÉL

Tartalom

Köszöntő.....	1
Áhítat.....	2
Hírek.....	3
Visszatekintés.....	5

Impresszum

Készítette:

Dr. Hodossi Sándor
(intézményi alumni
felelős)

Dr. Morvai Laura
(alumni referens)

Alumni Központ elérhetőségei:

4026 Debrecen,
Kálvin tér 16.

Telefon: +36 52 518-536

E-mail: alumni@drhe.hu

Köszöntő

Beköszöntő

A 2022/23-as tanév kezdetén adjuk közre legújabb hírlevelünket, amelyben beszámolunk a Diplomás Pályakövetési Rendszer keretében végzett idei felmérés legérdekesebb eredményeiről, egy 20 éves tanítós alumni találkozóról, valamint aktuális terveinkről, őszi tervezett programjainkról is. Így lesz szó az októberi családi napunkról, amelyre az integráció óta eltelt bő évtized diákvezetőit hívjuk meg. Arra számítunk, hogy érdekes és hasznos beszélgetések, tapasztalatcserék várhatók azzal kapcsolatban is, hogyan segítette későbbi szolgálatukat a korábbi szenioroknak, esküdtfelügyelőknek a diákvezetőként szerzett sokféle tapasztalat. Ezekből a beszámolókból tervezünk egy csokorra valót hírlevelünk különszámaként is megjelentetni az őszi folyamán.

Megszokott rovataink mellett a szeptemberi Fejér megyei kastélytúránkról is adunk közre képes kedvcsinálót, aktuális információkat.

Minden alumni tagunknak eredményes és békességes tanévet kívánunk!

Hodossi Sándor, Morvai Laura

Áhítat

Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják! (Róma 14,19)

Egyre bizonytalanabbá, békétlenebbé váló világunkban egyre nagyobb szükségünk van a józan eligazításra. Mert ha nem szeretnénk beállni a sápirozók, vagy akár az indulatos sárdobálók sorába, akkor biztos igazodási pontokat kell keresnünk tájékozódáshoz. Olyanokat, amelyek a helyes irányban tartják gondolatainkat, szavainkat, tetteinket. Olyanokat, amelyek aktuálisak de időtállóak is egyben. Pál apostol tanácsa közel kétezer év óta nem veszített érvényességéből. Mert harcolni, konfliktusokat gerjeszteni mindig könnyebb. Belső békétlenségeink vezetnek állandó háborúkhöz családban, munkahelyen, közéletben, az emberi együttélés legkülönbözőbb terepein. Ez minden korban igaz, hiszen az Istentől elszakadt ember számára alapállapot a hiány, amely szinte automatikusan vezet békétlenséghez. A valódi, nem csupán jelszavakban megjelenő belső békesség egyáltalán nem természetes, hanem áldás, ajándék, következmény. Csak az Istennel megbékélt ember képes harmóniában élni önmagával és környezetével. Csak a békességet talált ember képes ellenállni a rombolás erőinek. A békesség sokkal több mint ideiglenes fegyverszünet. Fogalmához hozzátartozik az is, hogy a békességben élő ember belső világa és külső kapcsolatai egyaránt rendezettek. A valódi békesség nem csupán ideiglenesen szüneteltetett háborúskodás, hanem magában foglalja az egymás iránti kölcsönös jószándékot is. Olyan állapota az embernek, amely meghatározó minden területen. A békességre törekvő ember számára természetes, hogy felebarátja javát keresi. Mert tudja, hogy ez az alapja a valódi békességnek. És ez akkor is igaz, ha néha mi is békétlenek vagyunk. Mert önzésünk, indulataink, a bennünket érő negatív külső hatások eltérítene bennünket. De kisebb-nagyobb bukásaink közepette is lehet, sőt kell törekednünk a békességre. Mert egyre bizonytalanabbá, békétlenebbé váló világunkban egyre nagyobb szükségünk van a józan eligazításra.

Hodossi Sándor

Diplomás Pályakövetés 2022 egyetemünkön

A Debreceni Református Hittudományi Egyetem 2018 óta folytat önálló diplomás pályakövetést, kérdőíves felmérés formájában. Az aktuális évben kapott eredményeket igyekszünk bemutatni hírleveleinkben. A felmérés során három végzett hallgatói csoportot különítünk el: a teológia-lelkész, a hitéleti és a tanító szakosokat. A hitéleti szakosokat a képzési struktúra sokszínűsége miatt egyben kezeljük. Minden esetben az egy, három és az öt éve végzetteket keressük meg a kérdőíveinkkel emailben és a Facebook oldalunkon és csoportunkon keresztül.

A 2022. év májusi felmérésben a három szak(csoport) közül a legkisebb válaszadási arányt a lelkészek adták (15,25%), utánuk a hitéleti szakosok következtek (20,97%), a legmagasabb válaszadási hajlandósága pedig a tanító szakosoknak volt, közülük minden negyedik volt hallgatónk (26,37%) kitöltötte a kérdőívünket. Most szeretnénk röviden összefoglalni az idei eredményeket.

A válaszadó lelkész szakosok többsége gyülekezeti vagy intézményi lelkészi feladatokat lát el. Munkájuk fontos részét jelenti az igehirdetésen túl, a lelkigondozás, a gyülekezet tanítása, a közösség-szervezés és a hittanoktatás. A lelkészi egzisztenciát szerintük leginkább a munkaköri leírás és a kiszámítható életkörülmények hiánya, a 24 órás készenlét, az anyagi kiszolgáltatottság és a magánélet és hivatás szétválasztásának nehézségei veszélyeztetik. Kicsit több mint felük tudná csak jó szívvel ajánlani a teológia-lelkész szakot a pályaválasztás előtt álló fiataloknak.

A kérdőívünket kitöltő hitéleti szakos volt hallgatóink több mint fele a hittanár-nevelő szakról került ki, döntő többségük több felsőfokú végzettséggel is rendelkezik. Majdnem minden válaszadó vagy három hónapon belül el tudott helyezkedni a végzést követően vagy a végzés pillanatában is dolgozott már. Mindannyian alkalmazottak, főként korábbi munkakapcsolat és személyes ismertség révén, vagy álláshirdetés által jutottak jelenlegi munkahelyükhöz. Zömmel egyházi szektorban dolgoznak. Több mint háromnegyedük azon a szakterületen dolgozik, amit az egyetemen/főiskolán tanult. Legkevésbé a jövedelemmel és az előmeneteli lehetőségekkel elégedettek. Majdnem mindannyian újra ezt a szakot és ezt az intézményt választaná.

A tanító szakosok több mint háromnegyede a végzést követő három hónapon belül el tudott helyezkedni. Jelenleg vagy alkalmazotti munkaviszonyban, vagy nappali tagozaton tanuló hallgatói jogviszonyban vagy gyes-en, gyed-en vannak. A munkához jutásuk nagyon vegyes képet mutat, főként álláshirdetés, személyes kapcsolatok vagy munkáltatónál való jelentkezés által jutottak munkahelyükhöz, de érdemes kiemelni, hogy körülbelül negyedüket a gyakorlati helyén alkalmazták. Többségükben első vagy második munkahelyükön dolgoznak, elsősorban az állami vagy egyházi szektorban, négyötödük végzettségének megfelelő munkakörben. Még a munka szakmai és tartalmi részével és személyi körülményeivel zömmel elégedettek, a jövedelemmel és a munkájuk megbecsülésével szinte egyáltalán nem. Több mint felük, ha pályaválasztás előtt állna újra ezt a szakot választaná, kétharmaduk pedig újra a DRHE-t.

Jövő májusban újra megkeressük majd az egy, három, öt éve végzett hallgatóinkat, reméljük egyre több választ kapunk, hogy az intézmény fejlesztéséhez a végzett hallgatók minél több észrevételét lehessen figyelembe venni!

30 éves csoporttalálkozónk DRHE, 2022. május 21.

1988 és 1991 között voltunk a Debreceni Tanítóképző Főiskola, majd Kölcsey Ferenc Tanítóképző Főiskola ének-zene szakkollégiumos hallgatói, akik teljes lánycsoportként végeztünk. Tavaly lett volna a 30 éves jubileumunk, de a pandémia miatt idén szerveztük meg találkozónkat, pontosan 2022. május 21-én. A legutóbbi, 25 éves összejövetelünk névsora alapján nagyon hamar sikerült a többséget elérni, a 27 főből 23-at. Sajnos, egyik társunkat 2019-ben elhunyt, hárman pedig „elvesztek”, nincs elérhetőségünk hozzájuk. Végül is 11-en gyűltünk össze a főiskola régi épülete előtt, a Péterfia utca sarkán, ám nem sikerült bejutnunk, nem működött a portaszolgálat. Így aztán a teljes délutánt a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen, a tanítóképzés jelenlegi intézményében töltöttük.

Bejártuk az egész épületegyüttest, hiszen többen is életükben először jártak itt, és igen elnyerte tetszésüket a gyönyörű létesítmény. A tanári kávézót választottuk a beszélgetésünk helyszínéül, ahol kényelmesen elhelyezkedve el is kezdtük az élménybeszámolókat: mi történt velünk a legutóbbi találkozó óta, ki, mit és hol csinál stb. Nagyon jó érzés megállapítani, hogy a jelenlévők közül mindenki a „helyén van” mind magánéletében, mind hivatásában jól boldogul, ami nagy szerencse és áldás a mai világban. A résztvevők többsége pedagógusként működik, néhányan intézményvezetőként ennek minden örömeivel és nehézségeivel, de nem tudnának elképzelni más hivatást életükben.

Nagy szeretettel emlékeztünk meg egykori szeretett csoportpatrónusunkról, Rózsa László nyugalmazott főiskolai docensről, aki az Ének-Zene, majd Művészeti Tanszéken oktatott. Ő sajnos nem tudott velünk együtt ünnepelni, egészségi állapota már nem teszi ezt lehetővé. Felelevenítettük a vele és a többi oktatónkkal közös emlékeinket, miközben sokat meséltünk, nevettünk, de szomorkodtunk is, mivel többen nem értesültek arról, hogy a közelmúltban jó néhány volt tanárunk távozott az élők sorából vagy nyugdíjba vonult. A jelenlegi oktatói karból csupán egyetlen kolléga dolgozik még nálunk, ő is már csak óraadóként nyugdíj után.

Nehezen fejeztük be a délutáni programunkat, jócskán csúsztuk időben a vacsorával, amit a Pálma Étteremben fogyasztottunk el. Nagyon ízletes ételeket találtunk a menüben, de választásunkat már előzőleg elküldtük, hogy meggyorsítsuk az ételkészítés- és melegítés folyamatát. Evés után végleg tetőfokára hágott a jókedvünk, s még nagyon sokáig folytatni tudtuk volna a beszélgetést, a közös emlékek felidézését, és a jelenlegi életünk eseményeinek, történéseinek ismertetését, családtagjaink bemutatását, ha nem érkezik el az étteremben a záróra, s nem kell távoznunk és hazamennünk. Még sokáig búcsúzkodtunk egymástól és megfogadtuk, hogy 2026-ban újra összejövünk, hogy megünnepeljük diplomaszerezésünk 35. évfordulóját. Még kimondani is sok, nem hogy megélni erőben, egészségben, szeretetben, de egy biztos: ezt remélve máris várjuk a következő csoporttalálkozót bízva abban, hogy még többen leszünk együtt. ☺

Molnár-Tamus Viktória

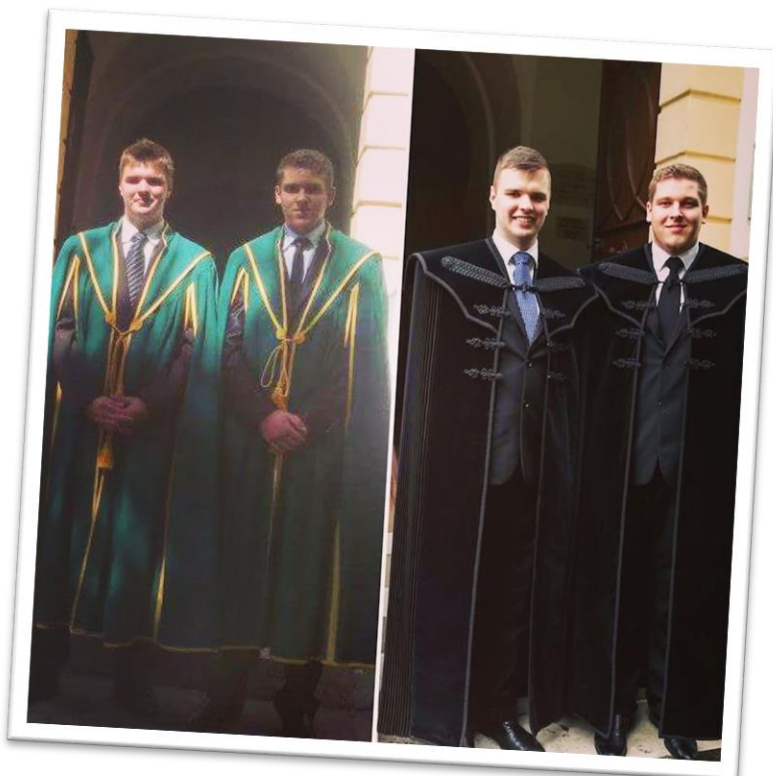
az 1991-ben végzett III/5. csoport tagja, ma a DRHE oktatója

Visszatekintés

„Juniorból-Szeniorrá”: a diákvezetők útja

Vannak az életben különféle jelentőséggel bíró mérföldkövek, amelyek meghatároznak bennünket a felnőtté válás útján. Többek között ilyen az általános iskolai ballagás, az érettségi bizonyítvány megszerzése, a pályaválasztásban történő előrehaladás, az első komolyabb párkapcsolat és megannyi kisebb-nagyobb lépés megtétele. A Debreceni Református Hittudományi Egyetem Hallgatói Önkormányzatának diákvezetői tisztsége számomra az egyik legmeghatározóbb állomás volt, amelyben két évet töltve sok-sok élménnyel, tudással és tapasztalattal gazdagodva indultam tovább a „nagybetűs élet” felé, diplomával a kezemben.

2012-ben a nagy múltú egyetem tanári karából és a diákság közösségéből is többen különösnek tartották egy szokatlanul fiatal teológus megjelenését, aki még a 17. életévét sem töltötte be a tanévkezdés napján. Nagyobb részt értetlenkedő, kisebb részt rosszalló tekintetek vettek körül, sok-sok elvárást közölve felém, amelyek mindegyike azt éreztette velem, hogy képtelenség ebből a helyzetből jól kijönni, mivel túl fiatal vagyok még a helytálláshoz. Én viszont azzal a naivitással léptem át a főbejárat küszöbét, hogy semmi különös nincs a történetemben, így könnyen beolvadok a teológus közösségbe. Ráadásul abban bíztam, hogy a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolával létrejött integráció is sok mindent felkavart mindkét terület megszokott életvitelében, és ennek köszönhetően észre sem veszik a jelenlétem.

Ehelyett az első napon szembesültem azzal, hogy sokkal nagyobb az elvárás felém minden irányból, amely engem bizonyításra ösztönzött. Ettől fogva igyekeztem minden lehetőséget megragadni ahhoz, hogy felzárkózzak a társaimhoz képest és elfogadtassam magam azok között, akiknek a sorából nagyban kilógtam. Kezdetben csak a tanulásra összpontosítottam, amely önmagában is megterhelő volt az első két év során, mivel az ismeretanyag elsajátítása megkövetelte a magammal vitt tanult, gyermeki hitvilág elhagyását. A harmadik év elindulása viszont felborította az addig egyhangú életemet, mivel ettől fogva a Hallgatói Önkormányzat képviselőjeként is helyt kellett állnom, miután az évfolyamközösségünk másodmagammal választott meg a tisztségre. Ekkor még magam sem gondoltam, hogy ez a megbízatás egy életre szóló barátsággal és további két év folytatással ajándékoz meg engem a diákság közösségében. Talán ez volt az első pont, amikor ráébredtem arra, hogy a lelkipásztori szolgálatra való felkészülésben legalább olyan fontos a szociális készségeim fejlesztése, mint a tudásom gyarapítása. Már nemcsak a tanulmányaimban igyekeztem helytállni, hanem a rám bízott közösségem élén is – ezzel a felismeréssel pedig a legértékesebb útravalót kaptam az egyetem falai között, amely azóta is meghatározza a mindennapjaimat. Megértettem, hogy nem csupán a magam eredményeiért vagyok felelős, hanem csapatjátékosként tennem kell a környezetemben élőkért is, amely egyszerre volt terhes és áldásos ráélmés.

Ettől fogva sokkal szívesebben álltam bele olyan feladatokba, amelyek gazdátlanul maradtak. Több, addig ismeretlen területen szereztem jártasságot a döntéshozatalok, a programszervezések, a bizottsági munkák során. Az első Jótékonyági Bál megrendezésében történő részvételt követően a képviselőtársammal elindítottak minket egy újabb szokatlan úton, amikor a diákság közössége negyedéves hallgatókként megválasztott minket a szeniori és az esküdtfelügyelői tisztségekre. Egyre mélyebb lett a víz, amelyben épphogy megtanultunk úszni és nekünk egyre nagyobb örömet okozott, hogy aktívan részt vehettünk az intézményes átszerveződésben és a hallgatói kör berendezkedésében. Amikor minden tárgyi eszköz a helyére került és egy megújult épület fogadott bennünket, feltűnt, hogy az integráció utolsó szakasza nagyrészt ránk bízott. Így elkezdtuk megépíteni a hidat az addig elkülönülve élő hitéleti és nem hitéleti szakos hallgatók között. Az ebben történő munkálkodás akkor csúcspontjára ért, amikor végzős diákként egy újabb évre kaptunk megbízatást felcserélt pozícióban diákvezetőkként. Nagy kihívást jelentett, hogy kilépjek a búraként funkcionáló teológus közösségből és elkezdjek közelíteni azok felé, akikkel látszólag egészen más csapatban játszottunk. A komfortzónám elhagyása viszont – az újabb életre szóló barátságon túl – megajándékozott egy azóta is hasznos tapasztalattal: a gyülekezeti szolgálatomat sem csupán a Templom falai határolják, hanem a szűkebb-tágabb környezetemben élők mindegyike rám bízott lelkipásztorként. Ezáltal napról-napra egyre kényelmesebb a kapcsolatépítés, amely kölcsönösen gazdagít minket azokkal, akikkel sikerül csökkenteni a köztünk lévő távolságot.

A parókiaépület irodahelyiségében ülve előtenek az emlékek, amelyek visszaidézik bennem a HÖK Irodában töltött napokat. Közben pedig rájövök, hogy a mindennapok során szinte észrevétlenül is alkalmazom a diákvezetőként szerzett jártasságaimat: protokolláris ismeretek, hivatali gyakorlat, programszervezési rutin, szociális készségek, vezetői tapasztalat. A lexikális tudásom mellett ezek jelentik a lelkipásztori eszköztáramat, amelyek nemcsak a saját hasznomra, hanem a rám bízott gyülekezeti közösségek javára is szolgálnak. A Debreceni Református Hittudományi Egyetemen sokakkal együtt így lettem „Juniorból-Szeniorrá” – nemcsak a szó szoros értelmében, hanem a felnőtté válás minden tekintetében. Istennek hála, hogy erre ott és akkor kaptam lehetőséget, ahol és amikor a legnagyobb szükségem volt rá! Ezúton is köszönet illeti a tanári kar minden tagját a segítőkész részvételért és az egész diákságot a jellemformáló közösségért!

Hidi László (lelkipásztor)

Visszatekintés

2013-ban kezdtem meg tanulmányaimat a Debreceni Református Hittudományi Egyetem tanító szakán. A tavaszi alkalmassági vizsga a mostani Debreceni Református Kollégium Általános Iskolájában volt. Bár még nem volt meg a felvételi eredménye, nem tudtuk, hogy ki fog oda járni, mégis már azon a vizsganapon lehetett hallani olyan híreket, hogy a következő tanévet már nem abban az épületben fogják (fogjuk) elkezdni. Én még titkon bíztam benne, hogy ez az információ nem állja meg a helyét, és nem igaz, de ha netalántán mégis lesz költözés, reméltem, hogy legalább egy évvel később lesz. Azért reménykedtem ebben ennyire, mert számomra mindig olyan csodaszép épület volt a „régí Tanítóképző Főiskola”, olyan szívesen jártam volna oda. Viszont aztán nem sokkal később valóban kiderült, hogy igazak a költözésről szóló hírek. A tanévet a híres Debreceni Református Kollégiumban kezdtük, ahol jó volt minden nap olvasni, hogy „Orando et laborando”. Egy évvel később – egy évig, – a felújítás miatt, egy épülettel hátrébb költöztünk a „napfényes épületbe”.

Az egyetem alatt két legjobb barátnőm volt, de sajnos egyikőjük sem debreceni, és a tanulmányaik befejeztével távol kerültek tőlem. Egyikük Budapesten lakik, másikuk Erdélyben él, így sajnos kevés alkalommal tudtunk személyesen találkozni az elmúlt évek alatt.

A Kölcsény Ferenc Református Gyakorló Általános Iskolába, azaz a „Kis TK-ba” jártunk gyakorlatra. Minden félévben olyan tanárnőhöz kerültem, aki a hallgatókkal lelkiismeretes volt. Az utolsó félévben a nyolchetes összefüggő tanítási gyakorlatomat is ebben az iskolában végezhettem. Habár biztos jó lett volna, ha máshova megyek, úgy még nagyobb rálátásom lett volna, és tapasztalatot szerezhettem volna más iskolából, én ettől függetlenül végtelenül hálás voltam, hogy itt maradhattam.

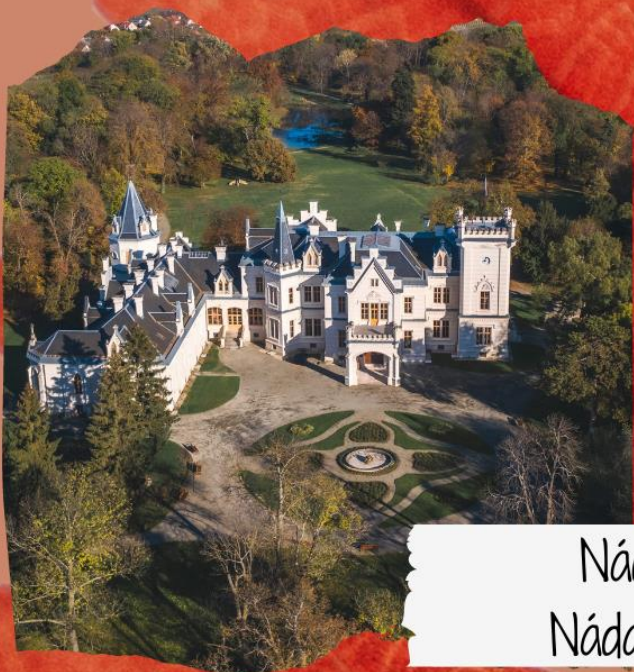
A műveltségi területem a német idegen nyelv volt. Amikor elérkezett a német szigorlat, úgy éreztem, hogy nem állok még készen rá. Dr. Eged Alice tanárnő egy kicsit sem csinált ebből gondot. Segített nekem felkészülni. Egy évvel később mentem szigorlatra, és ő addig rendszeresen tanított engem külön, tanórán kívül. Rengeteget segített nekem, végtelenül kedves és segítőkész tanárnő, úgy érzem, sosem tudtam ezt igazán meghálálni neki.

A német tantárgyakon kívül a pszichológiát kedveltem legjobban. Kedvencem Kathyné Mogyoróssy Anita tanárnő tanórái voltak, hozzá mindig szívesen mentem, sőt, vártam azokat az órákat, mert számomra mind az előadásai, mind a gyakorlati órái érdekesek voltak. Szabóné Fodor Adrienne zeneismeret óráin megannyi gyerekdalt tanultam meg, amire akkor még nem is gondoltam bele, milyen jól fog jönni később, amikor édesanya leszek. És 2018-ban az lettem. Pont abban az évben, amikor befejeztem az egyetemi tanulmányaimat. A záróvizsgára már az első fiammal várandósan mentem, de ezt a terhességet akkor még alig tudták néhányan. Novemberben megszületett Timoti, közel két évre rá pedig kistestvére lett, Félix. Én azóta otthon vagyok velük, ezért még nem gondolkodtam azon, hogy mikor és hol fogok majd dolgozni – tanítani.

Kirándulni készülünk

2022. szeptember 24-25.

Nádasdladány
Nádasdy-kastély

Gödöllő
Grassalkovich-kastély

Székesfehérvár
Bory-vár